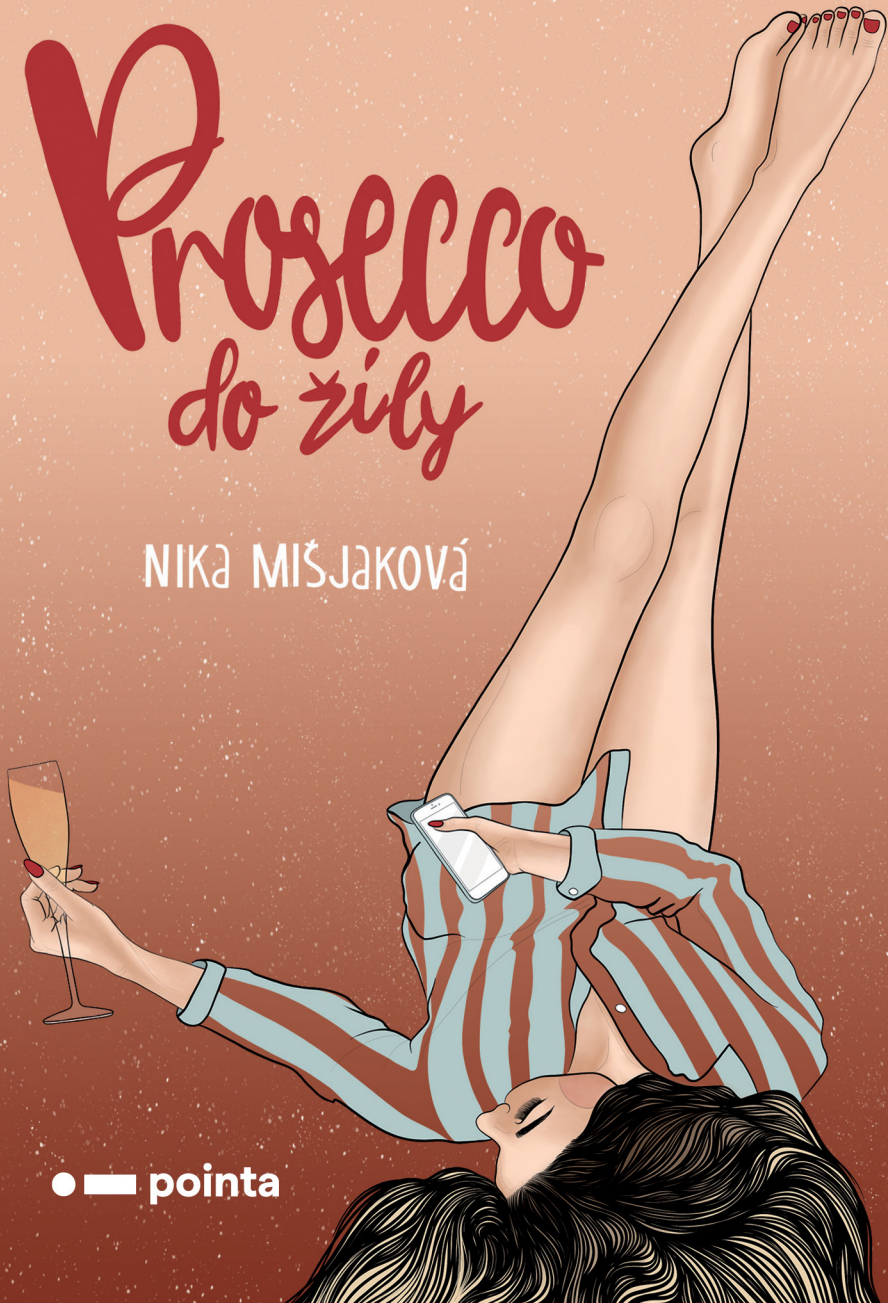

Prosecco do žily

NIKA MIŠJAKOVÁ

● — pointa

Prosecco do žíly

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

● — pointa

Nika Mišjaková

Prosecco do žíly – e-kniha

Copyright © Pointa, 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Prosecco
do žily

NIKA MIŠJAKOVÁ

2019

Prosecco do žily

Autor Nika Mišjaková

Ilustrace Denisa Klimentová

ISBN 978-80-907-3068-7 tištěná verze

ISBN 978-80-883-3515-3 ePub

ISBN 978-80-883-3516-0 Mobi

ISBN 978-80-883-3517-7 PDF

PŘEDMLUVA

Je opravdu velmi málo věcí, o kterých bych mohla říct, že je nesnáším. Jednou z nich jsou první setkání. Vztahy jsou pro mě poměrně komplikovaná záležitost – skoro bych řekla, že je neumím. Snažím se být milá a ochotná, a přesto se to vždycky nějak nepovede. Dlouhodobě mě v podstatě nikdo nesnese a stejně tak nesnesu nikoho já – což je poměrně překvapivé, protože jsem extrovert a bavič a ve společnosti lidí, které znám, jsem často a ráda středem pozornosti.

První den v nové práci nebo návštěva v neznámém domě je pro mě totální očistec. Na vrcholu pomyslného žebříčku je ovšem první rande. Samozřejmě. Sejdou se dva neznámí lidé a mají se o něčem bavit. Ale o čem, proboha? Nejdřív bych potřebovala asi tak 30 hodin, abych odvyprávěla svůj život, a teprve pak by mi mohly přijít nějaké otázky zajímavé.

První rande jsou prostě trapná pro všechny. Neznám nikoho, kdo by na ně rád chodil. Doba moderních technologií

umožňuje mít i několik prvních rande za měsíc, za týden a vlastně klidně i za večer. Nehodnotím, zda je to dobře, či špatně, doba je rychlá, a tak je rychlé i seznamování. Mnohdy stačí jeden neuvážený tah prstem v seznamovací aplikaci a navždy si zavřete cestu k partnerovi, se kterým by vám možná bylo naprosto skvěle.

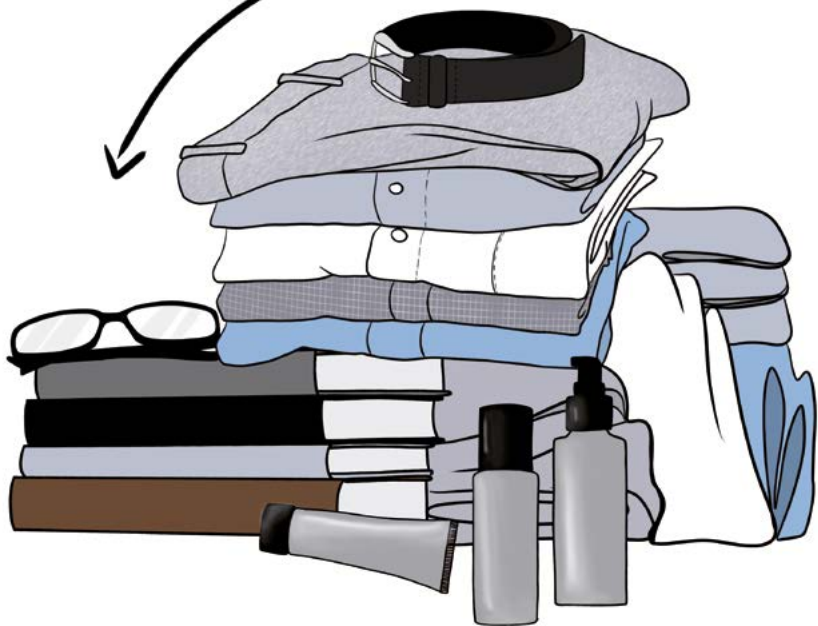
Ale taky můžete jít úplně normálně do baru, do samoobsluhy, na jazykový kurz, jet na dovolenou nebo zhlédnout výstavu a tam se seznámit. Můžete. Ale o tom tato kniha není.

Je o tom, jak jsem propadla populární bublině seznamovacích aplikací. Jak jsem uvěřila, že na druhém konci virtuálního drátu je člověk naladěný stejně jako já. A že lásku můžete najít i tak, že oba přetáhnete prstem někam doprava, a pak už to bude jen pěkné.

Absolvovala jsem několik prvních rande. Rande v podstatě naslepo je v hierarchii prvních schůzek to největší peklo. Má druhá rande se naopak dají spočítat na prstech ruky. Jedné ruky. A ještě dost prstů zbude. Na podobných seznamkách totiž potkáte různé druhy lidí – a upřímně nejen divných mužů, ale i divných žen. Lidí, kteří by se za normálních okolností po rozchodu ještě nepouštěli do dalšího honu na partnera. Nešli by do baru a nezačali by se bavit s neznámými lidmi, neřekli by přátelům, aby je seznámili s jejich nezadaným kamarádem, nedali by si inzerát do novin. Neudělali by to, protože mnohdy již jeden vztah mají, nejsou vyléčení z předchozího zklamání nebo třeba vůbec žádný vztah nehledají.

To platilo i pro mě. Byla jsem zraněná a nedoléčená a potkávala jsem úplně stejné lidi. Myslím, že jsem si je podvědomě vybírala. Věděla jsem úplně přesně, co nechci. Ale netušila jsem, co chci, a nedala jsem pokoj, dokud jsem to nedostala.

ovčeka

AVAVAVA!

Je opravdu zajímavé, jak vám takový rozchod po třicítce dokáže změnit pohled na realitu vztahů a jakou roli v nich vlastně hrajete. Ve dvaceti byste se tomu bláznovi, který vás nechal plavat, pěkně vysmála. „Však ty ještě přílezeš, chlapečku. Ale to už JÁ budu mít na každém prstu tři takové, jako jsi ty.“ I v pětadvaceti.

Ale zpátky do reality. Je vám třicet, on zřejmě nepřileze a s těmi prsty to taky nebude až tak slavné. Když už se odhodlal odstěhovat se ze společného bytu a vzal si „óvéčka“ (čti osobní věci; óvéčka je nazýváme hlavně při hádkách, a to ve větách typu: „Ty si vezmeš svoje óvéčka a potáhneš!“). Tak si je tedy vzal a šel. Vždyť jste to chtěla, ne? A vůbec vás nezajímá, s kým se vídá, a je vám úplně jedno, kde a s kým bude bydlet, hlavně že to nebude s vámi a u vás. Nebo ne?

Fakt bezvadně mi ten život jde. Takže já osm let pracuju na nějakém vztahu, abys mi pak řekl, že sis myslel, že to mezi

námi bude jiné? A jaké? Že se k sobě asi nehodíme? Asi? A odkdy? Že mě nechceš brzdit, abych si mohla najít někoho, kdo pro mě bude vhodnější? Díky moc! Teď se cítím úplně nastartovaná k novému životu. Divím se, že když už jsme tady měli tak příjemnou přátelskou debatu o tom, jak jsem skvělá, ale tak trochu pro jiného chlapa, že jsi rovnou nějakého nepřivedl. Mě už by to nepřekvapilo. Já sice už musím jít, ale vkládám tě do rukou tady kamarádovi, ten je podle mých statistik pro tebe mnohem vhodnější. Možná jsi chtěl někoho takového přivést, ale nikdo takový nebyl. Nikdo. Jsem ti opravdu zavázaná, že jsi počkal, až pomine moje předbotoxová krize a sfouknu v klidu třicet svíček na svém vegan, gluten free, sugar free dortu, a až po tom všem jsi mi to oznámil. Fakt děkujeme za názor a posíláme klíčenku.

Já jsem si žila úplně sama v nějaké vztahové slepotě a ty jsi okolo mě chodil a pozoroval jsi, jak nám to neklape. Proč jsi mi nic neřekl?! Tys to říkal? A komu, vždyť to slyším poprvé. V hlavě mi naskakují akorát emotikony panenky s roztaženýma rukama a tupým nechápavým výrazem. To jsem asi teď já – panenka s tupým nechápavým výrazem. Tupá jsem zřejmě byla už dávno. To když jsem marně čekala, až mě oslepí kámen, který vytáhneš při západu slunce z krabičky, zatímco budeš klečet na jednom kolenu. Já si oběma rukama zakryju obličej, protože to bude takový šok, že mě to naprosto odrovná. Pak pod tíhou vzrušení ze situace klesnu na kolena vedle tebe do písku a budu čekat těch několik dlouhých vteřin, až se mě konečně zeptáš... „Nebude ti vadit, když si odnesu ty lžičky na espresso, které

nám dala k Vánocům tvoje máma?“ Vždyť to říkám – tupá panenka. A ty lžičky tady zůstanou. Nevím, kde a s kým by sis chtěl míchat espresso lžičkami od mojí mámy. A samozřejmě mě to nezajímá. Jen ti říkám, že když si to espresso nebudeš těmi lžičkami míchat tady a se mnou, tak nikde.

Jsem na sebe hrdá, že jsem ten rozchod zvládla tak v klidu. Úplně bez emocí. Skoro bez emocí. Jen jsem na tobě vzteky rozervalo jedno tričko, hodila po tobě několik misek, klíče, knihu, koženou bundu, hrnek bez kávy, hrnek s kávou... Tak když se to takhle řekne v jedné větě, tak by člověk skoro nevěřil, že to bylo bez emocí, co? No ale to jsou věci, které vyplynuly ze situace, do které jsi mě dostal. Když si vzpomenu na ty tvoje věčné výmluvy: „Já si na tom telefonu čtu články.“ Takového odborného čtiva na celé večery nemají podle mě ani docenti. Tolik článků se možná ani nevydalo, kolik tys jich na tom mobilu zvládnul přečíst. A psal sis i poznámky. „Mám teď schůzky už od šesti ráno až do noci, tak můžeš jet klidně k vašim sama.“ Chudáčku, celé dny a víkendy. Tak já ti tu alespoň nakoupím a navařím, než odjedu. A nevdí ti to vlastně, že jedu bez tebe? No to ti teda rozhodně nevdilo. „Nevím, proč bych nemohl přespat po pivu u kolegy, když bydlí blízko práce a oba do ní ráno jdeme.“ No jasně, to tedy taky nevím, proč bys nemohl. Ale nemohl! Obzvláště když vůbec žádný kolega u práce nebydlí. V životě jsem neslyšela o tom, že bys chtěl u někoho přespávat, a najednou se o tom hádáme po telefonu?

Pravda je, že jsem se mnohokrát cítila mnohem víc jako tvoje máma než jako tvoje partnerka. Pořád jsem všechno